

JOSÉ VRIENS

De laatste bal

ABCOUDE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Houd vol, Marian, nog een paar stappen,’ moedigde Suzie de vrouw aan, die tussen de twee stangen van het looprek worstelde. Voetje voor voetje kwam Marian, een vrouw van middelbare leeftijd, die getroffen was geweest door een hersenbloeding, dichterbij. Het zweet stond op haar voorhoofd. Haar lippen samengeperst van de inspanning. Ze steunde zwaar met haar armen op het looprek en concentreerde zich op het voortbewegen van haar onwillige benen. Eindelijk was ze aan de andere kant en liet ze zich door Suzie in haar rolstoel helpen.

‘Je hebt het geweldig gedaan. Echt hartstikke goed van je,’ zei Suzie met een stralende en trotse blik op haar gezicht. Ze legde een handdoek over de bezwete rug van de vrouw heen en knielde naast haar neer om haar benen op de voetsteunen te plaatsen.

‘Het gaat me nooit lukken. Geef mij die rolstoel maar dat is een stuk gemakkelijker,’ hijg-

de Marian. Ze nam een flinke slok uit het flesje water dat naast de stoel stond. Er liepen een paar druppels uit haar rechtermondhoek die iets verder afhing dan de linkerkant.

‘Die rolstoel kun je echt nog vaak genoeg gebruiken, maar jij gaat weer lopen,’ bezwoer Suzie haar. ‘Niet over een paar weken, het gaat wel enige tijd duren voordat je de controle over je voeten weer helemaal terug hebt. Maar als jouw dochter gaat trouwen, kun jij als trotse moeder naar haar toe lopen, dat beloof ik je.’

Marian trok haar wenkbrauwen verbaasd op. ‘Dat is over een halfjaar. Denk je echt dat ik dat kan?’

‘Ik weet het heel zeker. De functie is er, nu de controle nog. Je moet blijven oefenen dat is het belangrijkste. Je komt morgen toch naar het zwembad voor de fysiotherapie?’

Marian aarzelde.

‘Je komt hoor, al moet ik je zelf komen halen. Je moet nu doorzetten. Je spieren moeten weer sterker worden.’ Suzie legde haar hand op het been van Marian en klopte er zacht op. ‘Niet opgeven, meid, je kunt het echt.’

Een traan gleed langs de wang van Marian naar beneden, die deze vlug wegveegde met

de handdoek. ‘Je hebt me al zover gekregen dat ik nog altijd hier ben. Ik zal er morgen zijn. En als jij zegt dat ik Sonja naar het altaar kan brengen zonder rolstoel, dan ga ik daarvoor.’ Haar gezicht vertrok in een grimas alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten. Ze herstelde zich echter en glimlachte dapper naar de tengere fysiotherapeute.

Marian rolde naar de kleedkamer, nagekeken door Suzie.

Een arm gleed om de schouders van Suzie en verbaasd keek ze op in het vertrouwde gezicht van haar baas, Jan-Jaap Ludovice.

‘Dat heb je geweldig gedaan, meisje, ik ben trots op je. Ze gaat vooruit, toch?’ vroeg Jan-Jaap.

‘Dat doet ze zeker. Gelukkig ziet ze dat zelf ook.’

‘Je bent goed in je werk, echt een kei. Denk je dat je er nog een patiënt bij kunt hebben? Het is niet de gemakkelijkste die ik je toeschuif.’

‘O, is het daar weer om te doen? Ik vroeg me al af waarom je opeens zo lief en complimenteus was. Waarom krijg ik altijd de lastige patiënten, JJ?’ riep Suzie gespeeld verontwaardigd uit.

‘Omdat jij iedereen altijd zo kan bewerken dat ze uiteindelijk toch doen wat jij wilt. En je boekt resultaat, goede resultaten. Loop even met me mee.’ Hij drukte haar schouder nog een keer waarna hij haar losliet en naast haar meeliep naar zijn kantoor. Jan-Jaap sloot de deur zorgvuldig achter zich. Hij nam achter zijn bureau plaats en schoof een dossiermap over tafel heen naar haar toe. ‘Lees maar. Ik hoor wel wat je ervan vindt.’

Suzie begon het verslag te lezen. Een voetballer met een gescheurde voorste kruisband. Hij had een hersteloperatie ondergaan en moest nu met revalidatie en training zover zien te komen dat hij weer op hetzelfde niveau mee kon voetballen.

‘Wat is het niveau dat hij moet bereiken?’

Jan-Jaap stiet een verbaasd lachje uit. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat die naam je niets zegt?’

Ze keek verwonderd op naar haar baas en keek daarna nog een keer in het dossier. Had ze iets gemist? ‘Daan Jongejan. Nee, dat zegt me inderdaad niets. Moet ik hem kennen?’

‘Je hoeft hem niet te kennen, al kan ik me niet voorstellen dat je die naam nog nooit gehoord hebt. Hij is een van de topvoetballers

van ons eigen voetbalteam. Eredivisie. Betaald voetbal. Zegt die combinatie je misschien iets? Die gasten verdienen miljoenen door achter een bal aan te rennen. Je hebt vast wel eens van hem gehoord. Dat kan haast niet anders!’

Suzie haalde met een lachje haar schouders op. Voetbal was niet bepaald haar sport. Voor een sport zoveel betaald krijgen dat je er miljonair van werd vond ze al helemaal zwaar overdreven. Talent mocht best beloond worden, maar een jaarsalaris met een nul minder was toch ook niet verkeerd?

‘Het zegt me echt niets. Hij is geblesseerd zie ik hier,’ ging Suzie verder.

‘Dat kun je wel zeggen. Ik hoef de diagnose en de behandeling niet verder aan je uit te leggen, dat staat keurig beschreven in het dossier. Wat belangrijker is, zie jij het zitten om die man te begeleiden bij zijn revalidatie?’

‘Waarom niet? Ik heb toch wel vaker een patiënt met een dergelijke blessure onder behandeling gehad.’ Het revalidatiecentrum van Jan-Jaap Ludovice kreeg wel vaker topsporters onder behandeling. Ze stonden er dan ook om bekend dat ze goed resultaat wisten te behalen na zelfs ernstige blessures. Zij had zich

toegelegd op de revalidatie van sporters, al behandelde ze natuurlijk ook andere mensen zoals Marian. ‘Wat is er zo speciaal aan die man? Hetgeen hij verdient met zijn sport zegt me echt niets.’

‘Dat weet ik toch. Jij bent niet iemand die een ander naar zijn ogen kijkt vanwege zijn salaris. Ik weet ook dat jij op dit moment de beste optie bent voor hem. Zijn sportarts wil dat hij met een jaar weer zover is dat hij weer mee kan voetballen. We hebben nog een bespreking met hem voordat de behandeling begint.’

Dat was nieuw voor haar. Normaal lieten de artsen het werk aan hen over en bemoeiden ze zich nergens mee. Maar goed, een sportarts van een dik betaalde voetballer was natuurlijk wel even iets anders dan de huisarts van mevrouw Jansen. Die man moest waardevolle spelers op de been houden. Ze nam zich nu al voor dat ze die Daan Jongejan niet anders zou behandelen dan ieder andere patiënt die ze op haar behandeltafel kreeg. Hij moest werken en doen wat zij hem opdroeg. Meestal lukte het haar ook wel onwillige patiënten te motiveren aan hun herstel te werken. Het was tenslotte in hun eigen belang om

mee te werken. Als hij weer wilde gaan spelen moest hij haar volgen.

‘Je hebt me flink laten schrikken, jongen.’ Tom stond met zijn handen diep in zijn zakken bij het raam van de ziekenhuiskamer. Daan draaide zijn hoofd weg van zijn manager. De korte dikke gestalte van die man had hij de afgelopen dagen al meer gezien dan hem lief was. Tegelijkertijd besepte hij maar al te goed dat Tom hem kon maken én breken. Bij Tom ging het maar om een ding; zolang je kon voetballen telde je bij hem mee. Tijd was geld bij Tom Steenders. Zolang hij in je geloofde liep hij het vuur uit zijn sloffen voor je, hield dat geloof op dan liet hij je net zo hard vallen. Dat had hij vaker meegemaakt bij minder fortuinlijke collega’s.

Voorlopig was het oordeel van de orthopedisch chirurg heel erg gunstig. Herstel was heel goed mogelijk. Met de juiste begeleiding en revalidatie zou hij met een maand of zes weer helemaal op de been kunnen zijn, daarna begon het werken aan zijn terugkeer naar het voetbalveld. Het was een kwestie van de spieren trainen en verstevigen.

‘De chirurg is tevreden over het resultaat,’

bromde Daan. 'Daar ga ik dan ook maar van-uit.'

'Uiteraard,' knikte Tom heftig, waarbij zijn vlezige wangen meetrilden. 'Zolang de orthopeed positief is, houden we de moed erin. Je gaat zo snel mogelijk met de revalidatie beginnen om die spieren weer sterk te maken. Het zal toch wel een klein jaartje duren voordat je weer mee kunt doen.'

Daar schrok Daan van. Een jaar. Zou hij werkelijk een vol jaar van zijn carrière kwijtraken door die ene misstap?

'Je voorste kruisband was volledig afgescheurd, Daan,' vervolgde Tom, alsof hij wist wat hem bezighield. 'Die hersteloperatie was een afweging die we hebben moeten maken gezien je leeftijd. Hoelang kun je nog mee na dit jaar dat je eruit ligt? Is het werkelijk de moeite waard om je daarvoor te laten opereren, met het risico dat het niet slaagt en dat je alsnog aan de zijlijn komt te staan?'

Daans wenkbrauwen schoten omhoog. 'Risico? Wat is dat voor onzin? Ik kan over een jaar weer voetballen. Je zult het zien. Als het een jaar duurt voordat ik weer op mijn oude niveau zit, ga ik voor de top.' Dat klonk vastberaden en zo voelde hij het ook. Dan duurde

het maar een jaar, maar terugkomen zou hij!

Tom schudde zijn hoofd. 'Je begrijpt het verkeerd. De chirurg heeft echt wel over het risico gesproken met jou.'

Was dat zo? Daan groef in zijn geheugen. Hij had zoveel gesprekken gehad in die korte tijd. Met de orthopedisch chirurg en met de sportarts van de club. Wat waren de mogelijkheden? Wat was er precies aan de hand met zijn knie? Er waren foto's gemaakt van de knie waaruit bleek dat het erger was dan het eerst had geleken. Daarna volgde een operatie om de voorste kruisbanden te vervangen door nieuwe pezen die weer uit een ander deel van zijn knie waren gehaald. Al met al waren ze daar een paar uur mee bezig geweest. Hij had toch geen keuze? Of hij moest zijn sport opgeven, of hij liet zich opereren op het gevaar af dat het na een jaar toch niet helemaal voor honderd procent gelukt bleek te zijn. Hij knikte langzaam, ja, de chirurg had gesproken over een risico, een klein risico had hij gezegd.

'Het is mij een gok waard. Wat moet ik anders, Tom? Ik wil voetballen. Ik zit op de top van mijn carrière. Dat kan ik toch niet zomaar opzijschuiven vanwege zo'n rottige kruis-